

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 95 0 К 015612 12 Квлз
Бања Лука, 18.12.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Даниеле Миловановић, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног М. Р. због продуженог кривичног дјела рачунарска превара из члана 292. г) став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат Р. Х. из З., против правоснажне пресуде Окружног суда у Требињу број 95 0 К 015612 12 Кжк од 04.07.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.12.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Требињу број 95 0 К 015612 12 Кжк од 04.07.2012. године, оглашен је кривим М. Р. због продуженог кривичног дјела рачунарска превара из члана 292. г) став 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10 - у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 - у даљем тексту: ЗКП РС), именовани је обавезан на плаћање паушала у износу од 400,00 КМ, док је на основу члана 108. став 3. ЗКП РС оштећени упућен на парницу.

Против цитиране пресуде, бранилац осуђеног је благовремено поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев), због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом да Врховни суд Републике Српске укине побијану пресуду и пресуду Основног суда у Требињу и одреди поновно вођење поступка пред другим стварно надлежним основним судом у Републици Српској.

У одговору на захтјев републички тужилац је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, при испитивању правоснажне пресуде ограничио само на оне повреде закона на које указује подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 350. ЗКП РС прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није кориштено право побијања пресуде жалбом, као редовним правним лијеком, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у захтјеву ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Коначно, ограничењем прописаним у ставу 3. истог члана, се искључује могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Захтјевом се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се огледа у повреди права на одбрану, тврђом да је Окружни суд у Требињу побијаном пресудом повредио принцип забране „*reformatio in peius*“, на начин што је прихватио измјењену правну квалификацију од стране тужиоца у току другостепеног поступка и осуђеног огласио кривим за кривично дјело рачунарска превара из члана 292. г) став 1. КЗ РС и поред тога што окружни тужилац није изјавио жалбу на првостепену пресуду, већ само осуђени. На тај начин је, по ставу подносиоца захтјева, осуђени доведен у тежи положај, те стављен у неравноправни положај, јер су и првостепени и другостепени поступак вођени по оптужници са правном квалификацијом радњи осуђеног, као кривично дјело крађе из члана 231. став 1. КЗ РС, па је одбрана била концепирана и вођена у складу са подигнутом и потврђеном оптужницом за кривично дјело крађе.

Оцењујући предње наводе подносиоца захтјева, ово вијеће налази да су они неосновани. Наиме, правило забране „*reformatio in peius*“ је садржано у одредби члана 321. ЗКП РС и у истој је прописано да ако је поднесена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не смије измијенити на његову штету. У конкретном случају, тачни су наводи подносиоца захтјева да је жалба поднесена само у корист оптуженог, те да окружни тужилац није изјавио жалбу. Међутим, на претресу пред другостепеним судом, окружни тужилац је измјенио правну квалификацију тако што је осуђеном ставио на терет продужено кривично дјело рачунарска превара из члана 292. г) став 1. КЗ РС, умјесто кривичног дјела крађе из члана 231. став 1. КЗ РС, при том остајући у цијелости код чињеничног описа дјела из првобитне оптужнице. Надаље, за оба кривична дјела према КЗ РС су предвиђене идентичне казне (новчана казна или затвор до три године), те је другостепени суд осуђеног осудио на исту казну затвора као и првостепени суд, у трајању од 5 (пет) мјесеци. Осим тога, након измјене правне квалификације од стране окружног тужиоца, другостепени суд је пружио могућност одбрани за припрему одбране, због измјењене оптужнице, али одбрана није тражила одгоду претреса. Због тога су неосноване тврдње

подносиоца захтјева да је измјеном правне квалификације осуђени доведен у неравноправни положај, обзиром да је одбрана имала могућност да тражи одгоду претреса ради припреме одбране. Из напријед наведеног произлази да побијана пресуда није измјењена на штету осуђеног, јер кривично дјело рачунарске преваре из члана 292. г) став 1. КЗ РС, за које је осуђени побијаном пресудом оглашен кривим, а након што је тужилац на претресу измјенио правну квалификацију, није теже од кривичног дјела крађе из члана 231. став 1. КЗ РС, за које се осуђени теретио по потврђеној оптужници и за које је био оглашен кривим првостепеном пресудом.

У оквиру приговора заснованом на тврдњи о повреди Кривичног закона, подносилац захтјева у суштини оспорава правилност чињеничне основе правоснажне пресуде, наглашавајући да су и првостепени и другостепени суд крајње површно приступили анализи утврђеног чињеничног стања, да у току поступка није доказан нити један елемент бића кривичног дјела рачунарске преваре из члана 292. г) став 1. КЗ РС, за које је осуђен правоснажном пресудом, прецизирајући да је споран временски период у којем се осуђеном ставља на терет да је неовлаштено отворио апарате за игре на срећу, да је спорно да ли је уопште наступила штета за оштећеног Ј. Г. д.о.о. из Б. Л., те намјера прибављања противправне имовинске користи. Дакле, из разлога у образложењу захтјева произлази да се захтјевом првенствено доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде, те се на темељу чињеничних недостатака пресуде које подносилац захтјева види, гради теза о почињеној повреди Кривичног закона.

Како се захтјев за заштиту законитости у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС не може улагати по основу чињеничних недостатака правоснажне пресуде, то је поднесени захтјев неоснован, јер повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да се правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, имала донијети другачија одлука. У сваком случају, насупрот тврдње подносиоца захтјева, другостепени суд је након детаљне анализе и оцјене свих изведених доказа, извео правилан закључак да се у радњама осуђеног стичу сва битна обиљежја кривично дјела рачунарске преваре из члана 292. г) став 1. КЗ РС.

Из наведених разлога овај суд налази да је неоснован поднесени захтјев за заштиту законитости, па је исти, у смислу одредбе члана 355. ЗКП, одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Желимир Барић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић